

**Recenzja osiągnięcia naukowego i aktywności naukowej dr Kamila Najberka
w związku z postępowaniem w sprawie nadania stopnia naukowego
doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie
nauki biologiczne**

Sylwetka naukowa Habilitanta

Pan dr Kamil Najberk uzyskał tytuł magistra na Wydziale Chemii, Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie w 2007 roku na podstawie pracy: „Inwazje biologiczne w parkach narodowych i krajobrazowych w Polsce”. Po obronie pracy, odbył 7-miesięczny staż w Instytucie Ochrony Przyrody PAN w Krakowie (01.10.2007-30.04.2008, pod opieką dr Wojciecha Solarza), w trakcie którego brał czynny udział w pracach realizowanych w tymże Instytucie. W roku 2009 podjął pracę na stanowisku dokumentalisty jak również rozpoczął, pod kierunkiem prof. dr hab. Henryka Okarmy, badania do pracy doktorskiej, pt. „Hipoteza uwolnienia od naturalnych wrogów, a inwazyjność obcych gatunków roślin”, którą obronił 3 grudnia 2014 r, w Instytucie Ochrony Przyrody PAN. Niedługo po obronie doktoratu, habilitant nawiązał współpracę z prof. Wolfgangiem Nantwigiem z Uniwersytetu w Bernie, którą prowadził przez 2 lata, będąc zaangażowany w realizację zadania badawczego „Assessment of performance of *Impatiens balfourii* in Switzerland” w ramach projektu COST TDI209 „Alien Challenge”. W tym czasie odbył staż i prowadził badania terenowe w Szwajcarii i we Włoszech. Od 2015 roku (do dziś) Habilitant pracuje na stanowisku adiunkta w Instytucie Ochrony Przyrody PAN w Krakowie, gdzie kontynuuje badania nad obcymi i inwazyjnymi gatunkami roślin i zwierząt.

Wydział Biologii

Instytut Botaniki

Ocena osiągnięcia naukowego zgłoszonego jako podstawa w postępowaniu habilitacyjnym

Osiągnięcie naukowe przedstawione przez dr Kamila Najberka do oceny, jako podstawa ubiegania się o stopień doktora habilitowanego, stanowi zestaw siedmiu publikacji pod wspólnym tytułem: „Czynniki determinujące inwazyjność obcych roślin z rodzaju *Impatiens* oraz przykłady ich negatywnego oddziaływania na rośliny rodzime, uprawne i gospodarkę człowieka”. Są to anglojęzyczne prace opublikowane w latach 2017 – 2022 w czasopiśmie znajdujących się w bazie JCR (*Flora, Plant Ecology, Journal of Plant Research, BMC Plant Biology, Environmental and Experimental Botany, Ecological Indicators*).

Sumaryczna wartość współczynnika wpływu (Impact Factor) prac wskazanych jako osiągnięcie naukowe wynosi 25.851, natomiast sumaryczna liczba punktów Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (wg punktacji zgodnej z rokiem opublikowania), wynosi 635. Według serwisu Web of Science, na dzień 20.02.2023, prace te były zacytowane łącznie 34 razy lecz można się spodziewać, że liczba cytowań tych prac z pewnością wzrośnie, ponieważ zagadnienia problematycznych gatunków inwazyjnych są jednym z głównych, tzw.

‘mainstreamowych’ tematów ekologicznych znajdujących się w kręgu zainteresowań naukowców z całego świata.

Wszystkie prace wchodzące w skład osiągnięcia naukowego, są wieloautorskie. Pomimo, że Habilitant nie przedstawił procentowego udziału w powstaniu tych prac (swojego ani też poszczególnych współautorów), to jednak z opisu wynika, iż udział Habilitanta w poszczególnych pracach był wiodący. Habilitant był zaangażowany w każdy etap powstawania danej pracy, od pomysłu, poprzez zaplanowanie badań, zdobycie finansowania na ich realizację, wykonanie badań terenowy oraz laboratoryjnych, analizy statystyczne, interpretację wyników oraz przygotowanie manuskryptów. Ponadto, podkreślić należy, że we wszystkich wchodzących w skład osiągnięcia naukowego pracach, Habilitant jest pierwszym i jednocześnie korespondencyjnym autorem. Przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe dobitnie świadczy o dużej samodzielności w organizacji i prowadzeniu prac naukowych przez Habilitanta.

Przedstawione do oceny osiągnięcie odnosi się do problemu inwazyjnych gatunków roślin. Jest ono spójne tematycznie i dotyczy obcych gatunków niecierpków (rodzaj *Impatiens*) sprowadzonych do Europy na początku XIX wieku jako rośliny ozdobne, a obecnie, w związku z ich zadomowieniem i szerokim rozprzestrzenieniem – silnie wpływających na rodzimą europejską florę i faunę. Pan dr Najberek w swoim osiągnięciu szczegółowo analizował dwa blisko spokrewnione gatunki, szeroko rozprzestrzeniony i inwazyjny w całej Europie *Impatiens glandulifera* oraz nieinwazyjny (jeszcze) ale ekspansywny głównie w południowej Europie *I. balfourii*. Przedstawione badania są wieloaspektowe i bardzo interesujące. Habilitant krok za krokiem stawia kolejne pytania i hipotezy badawcze oraz stara się na nie odpowiedzieć zarówno w drodze obserwacji i opisu jak również eksperymentów laboratoryjnych a ich głównym celem jest wskazanie cech limitujących i sprzyjających inwazji gatunków obcych jak również ich wpływu na funkcjonowanie innych organizmów roślin i zwierząt oraz na gospodarkę.

Pomimo spójności tematycznej, dotyczącej ogólnie mówiąc problematycznych gatunków inwazyjnych, osiągnięcie Habilitanta można podzielić na trzy grupy tematyczne. Pierwsza z nich dotyczy analizy cech ograniczających oraz sprzyjających inwazji gatunków obcych (prace C1, C2, C3, C4, C6), druga – problemu interakcji pomiędzy roślinami inwazyjnymi, zapylaczami i roślinami użytkowymi (C5) natomiast trzecia – problemu przenoszenia chorobotwórczych patogenów przez inwazyjne gatunki roślin i zwierząt (C7).

Analiza cech ograniczających oraz sprzyjających inwazji

W pierwszej pracy z przedstawionego osiągnięcia naukowego ‘C1’ (*Factors limiting and promoting invasion of alien Impatiens balfourii in Alpine foothills*) Habilitant przedstawił ograniczoną ekspansywność *I. balfourii* rozprzestrzeniającego się wydłuż dróg, będącą wynikiem nieadaptatywnych preferencji siedliskowych tego gatunku. Jak pisze autor „preferowanie tego siedliska w krajach wysoko rozwiniętych może bowiem być wysoce niekorzystne, a mechanizm taki nosi nazwę pułapki ekologicznej. Ma ona miejsce, gdy atrakcyjność siedliska wzrasta nieproporcjonalnie w stosunku do jego wartości dla przetrwania i reprodukcji gatunku. Jest to jeden z nielicznych przykładów takiej pułapki wykazany na przykładzie rośliny”. Wydaje mi się jednak, że takie odniesienie ma większe zastosowanie do organizmów zwierzęcych, które same decydują o wyborze zajmowanego siedliska. Natomiast w przypadku roślin, szczególnie roślin obcych, dużą rolę dla ich rozmieszczenia (szczególnie w początkowych etapach ekspansji) odgrywa przypadkowość

oraz efekt założyciela, a pobocza dróg (podobnie jak brzegi rzek), na skutek zmniejszonej konkurencji, są bardzo dobrym siedliskiem dla rozprzestrzeniających się gatunków obcych, zwłaszcza tych o rocznym cyklu życiowym. Habilitant poniekąd wykazał to w czwartej 'C4', zbliżonej tematycznie do 'C1' pracy (*Two sides of the same coin: Does alien Impatiens balfourii fall into an ecological trap after releasing from enemies?*) podając, że w Andorze, *I. balfourii* rozprzestrzeniał się z powodzeniem wzdłuż potoków, natomiast nie występował tam wzdłuż dróg. Habilitant zaobserwował też, że osobniki rosnące przy drogach nie inwestowały jednak zaoszczędzonych zasobów z uwalniania się od wrogów w większe rozmiary i intensywniejsze rozmnażanie, co można wskazać jako dodatkowy czynnik limitującym inwazję *I. balfourii*. Autor wskazał również w pracy metody, jakimi należy zwalczać obce gatunki roślin rozprzestrzeniające się wzdłuż dróg.

W drugiej publikacji 'C2' w obrębie tej grupy tematycznej (*The seeds of success: release from fungal attack on seeds may influence the invasiveness of alien Impatiens*), Autor testował hipotezę, czy wysoki stopień zainfekowania nasion patogenicznymi grzybami obniża inwazyjność obcych gatunków roślin. Do badań wykorzystał dwa spokrewnionych ze sobą gatunki obce, pochodzące z tych samych rejonów geograficznych lecz różniące się inwazyjnością, by sprawdzić, czy nasiona nieinwazyjnego *I. balfourii* są w większym stopniu porażone przez grzyby chorobotwórcze od nasion inwazyjnego *I. glandulifera*. Wyniki tego eksperymentu powstałego m.in. przy współpracy z prof. Puszem, który zidentyfikował patogeny grzybowe pokazały, że mniejsze rozprzestrzenienie *I. balfourii* w stosunku do *I. glandulifera*, może wynikać z tego, że nasiona *I. balfourii* w większym stopniu atakowane były przez chorobotwórcze patogeny grzybowe. Może to wpływać negatywnie na rozwój siewek tego gatunku, co ma także przełożenie na niższą kondycję roślin dojrzałych. Habilitant wykazał również, że w różnych obszarach Europy, nasiona nieinwazyjnego *I. balfourii* mogą być mniej lub bardziej porażone przez obligatoryjne patogeny niż nasiona inwazyjnego *I. glandulifera*. Przyczyną tego może być brak obecności na jego nasion patogenów wtórnych głównie *Cladosporium cladosporioides* i *Alternaria alternata*. Patogeny te znane są z antagonistycznego działania w stosunku do patogenów obligatoryjnych, przez co w niektórych warunkach ich występowanie jest dla rośliny korzystne. Podkreślenia wymaga jednak fakt, że wykryte w czasie badań patogeny obligatoryjne zlokalizowane były jedynie na zewnętrznych powłokach nasion obu gatunków niecierpków, co dowodzi, że posiadają one duże właściwości antyoksydacyjne. Może to być cecha sprzyjająca inwazji obu analizowanych gatunków niecierpków.

W kolejnej pracy 'C3' (*The ability of seeds to float with water currents contributes to the invasion success of Impatiens balfourii and I. glandulifera*), Habilitant badał zarówno zdolność nasion obu gatunków niecierpków (*I. balfourii*, *I. glandulifera*) do unoszenia się w wodzie, jak i cechy nasion mogące tą zdolność determinować. Autor założył, że nasiona szeroko rozprzestrzenionego wzdłuż rzek *I. glandulifera* mają cechy umożliwiające przemieszczanie się tego gatunku z wodą na duże odległości, natomiast nasiona słabo rozprzestrzenionego *I. balfourii* są słabiej przystosowane do unoszenia się w wodzie, co oczywiście ma sens, jeśli przeanalizujemy ich obecne wzorce rozmieszczenia. Eksperyment ten łączył w sobie ocenę pływalności nasion ze szczegółową analizą makro- i mikromorfologicznych cech powierzchni nasion odpowiadających za ich unoszenie się w wodzie. Badania te wykonano z użyciem nasion z populacji różniących się wiekiem introdukcji *I. balfourii* i *I. glandulifera* w Europie. Badano cechy, takie jak pofałdowanie powierzchni, kształt oraz wypełnione powietrzem struktury płaszczki nasiennego, które wspomagają utrzymywanie się nasion w wodzie. Dodatkowo, sprawdzono żywotność nasion obu gatunków w wodzie. Badania te są bardzo interesujące, niemniej jednak, szkoda że

autorzy nie pokusili się na wykonanie analiz cech nasion tych gatunków pochodzących z różnych populacji (w tym także nasion z okazów zielnikowych, zebranych we wczesnych etapach ich ekspansji, lub też nasion z okazów pochodzących zarówno z różnych typów siedlisk w obrębie wtórnego jak również z naturalnego obszaru występowania tych gatunków). Dałoby to pewniejszą odpowiedź na pytanie czy mamy tu do czynienia z dostosowywaniem czy też zaobserwowana zmienność jest determinowana przez warunki siedliskowe w których dana populacja występuje (autorzy wspominają o tym w ostatnim zdaniu wniosków w opublikowanej pracy, wskazując jednocześnie na potrzebę dalszych badań w tym kierunku). Mimo to, wyniki uzyskane przez Habilitanta wykazały, że pomimo iż nasiona nieinwazyjnego *I. balfourii* unoszą się na powierzchni wody gorzej niż nasiona inwazyjnego *I. glandulifera*, to jednak nasiona *I. balfourii* z młodszej populacji mają wyższą zdolność pływalności, w porównaniu z nasionami tego samego niecierpka ze starszej populacji. Z kolei wynik analogicznej analizy dla *I. glandulifera* był odwrotny. Można zatem wywnioskować, że niska pływalność nasion *I. balfourii* może wzrosnąć, przez co gatunek ten w przyszłości może stać się bardziej ekspansywny a nawet przejść w fazę inwazji podobną do tej jaką obecnie wykazuje *I. glandulifera*. Natomiast w przypadku szeroko rozprzestrzenionego *I. glandulifera* zdolność ta może zanikać ponieważ gatunek, będąc na zaawansowanym etapie inwazji, inwestuje w inne bardziej adaptatywne cechy.

Badania zdolności do uwalniania się od naturalnych wrogów u nieinwazyjnego *I. balfourii* i wysoce inwazyjnego *I. glandulifera* Habilitant prowadził również w warunkach kontrolowanych, a ich wyniki zostały przedstawione w artykule 'C6' (*Role of enemy release and hybridization in the invasiveness of Impatiens balfourii and I. glandulifera*). Kielkowanie i wzrost wyżej wymienionych niecierpków prowadzone było w ogrodzie Zakopiańskiej Stacji Terenowej Instytutu Ochrony Przyrody PAN w układzie „common garden”. Dr Najberek oceniał tam presję ze strony lokalnych szkodników i patogenów na oba gatunki niecierpków. Z kolei w komorze klimatycznej wykorzystał generalistów pokarmowych, w tym przypadku ślimaki z rodzaju *Cepaea* w celu oceny spadku masy liści obu gatunków niecierpków, dla wskazania gatunku będącego pod większą presją. Wyniki testów wykazały, że *I. balfourii* jest bardziej atakowany przez naturalnych wrogów od *I. glandulifera*. Niemniej jednak nie znalazło to odzwierciedlenia w podwyższonej kondycji roślin objętych eksperymentem. Obserwacje te przywiodły Go to do konkluzji wskazującej, że uwalnianie się od wrogów nie jest jedynym czynnikiem determinującym inwazyjny sukces *I. glandulifera* a tym samym brak sukcesu *I. balfourii*. Ponadto, Habilitant obalił hipotezę, że inwazyjność *I. balfourii* mogłaby wzrosnąć na skutek krzyżowania się z *I. glandulifera*, ponieważ wyniki testów laboratoryjnych nie potwierdziły możliwości tworzenia się hybryd między tymi dwoma niecierpkami, co z punktu widzenia ochrony przyrody jest oczywiście wiadomością bardzo dobrą!

Problem interakcji pomiędzy roślinami inwazyjnymi, zapylaczami i roślinami użytkowymi

W kolejnej pracy wchodzącej w skład osiągnięcia, dr Najberek podjął próbę zbadania nowego, wieloaspektowego problemu i odpowiedzi na pytanie, czy inwazyjne obce gatunki roślin mogą odciążać owady zapylające od upraw, a tym samym wpływać na pogorszenie ilości i jakości plonów. Wyniki tych badań opublikował w artykule 'C5' (*Alien balsams, strawberries and their pollinators in a warmer world*). W swoich eksperymentalnych badaniach przeprowadzonych na inwazyjnych niecierpkach, *I. glandulifera* i *I. parviflora*, a także na truskawce *Fragaria* × *ananasa* dowiódł, że obecność inwazyjnych niecierpków w sąsiedztwie upraw powoduje obniżenie częstości odwiedzin a tym samym zapylania roślin użytkowych. Liczba owadów zapylaczy truskawek spadała jeżeli sąsiadowały one z obcymi gatunkami

niecierpków. Pomimo iż wyniki tego eksperymentu nie zostały jeszcze zweryfikowane na rzeczywistych polach truskawek, mogą one mieć duże znaczenie dla gospodarki, ponieważ truskawki zapylane przez zapylaczy dają większe plony oraz mają większe i mniej zdeformowane owoce, a ‘odciąganie’ ich zapylaczy przez masowo występujące w sąsiedztwie upraw rośliny inwazyjne, może stanowić istotny problem. W przedstawionej pracy, Habilitant testował również zjawisko pomyłek trzmieli, czyli odwiedzania przez nie kwiatów, które zostały już odwiedzone wcześniej, a zatem były pozbawione nektaru. Badania wykazały, że liczba takich powtórných wizyt w czasie pojedynczego lotu trzmiela rośnie wraz ze wzrostem temperatury powietrza, co było widoczne zwłaszcza w przypadku robotnic. A ponieważ robotnice odpowiadają między innymi za odżywanie całej kolonii trzmieli, spadek efektywności ich pracy może mieć w dobie ocieplenia klimatu duże konsekwencje zarówno dla trzmieli jak i dla zapylanych przez nie roślin.

Obce gatunki inwazyjne jako wektory patogenów

Ostatnia z przedstawionych przez habilitanta prac ‘C7’ (*Invasive alien species as reservoirs for pathogens*) ma charakter metaanalizy, w której dr Najberek przedstawił obszerną charakterystykę patogenów przenoszonych przez 118 inwazyjnych gatunków obcych w Europie, w tym 60 roślin i 58 zwierząt. Wśród nich znalazły się również badane przez niego wcześniej niecierpki: *I. glandulifera* i *I. parviflora*. W przedstawionej pracy, Habilitant wskazał zarówno dominujące patogeny, jak i obce gatunki gospodarzy, którzy są najgroźniejszymi ich nosicielami. Najbardziej rozpowszechnionym patogenem obcych roślin była bakteria *Xylella fastidiosa*, która powoduje szereg groźnych chorób (np., śmiertelną chorobę Pierce'a). Gatunki pochodzące z Ameryki Północnej przynosiły największą liczbę patogenów, zaś wśród roślin, gospodarzem dominującym pod względem ich liczby była *Ambrosia artemisiifolia*, z której wykazano aż 28 różnych gatunków. Natomiast w odniesieniu do niecierpków wykazano ich znacznie mniej, a mianowicie 14 z *I. parviflora* i 10 z *I. glandulifera*; niemniej są wśród nich groźne patogeny, które mogą być rozprzestrzeniane na uprawy (np. wirus mozaiki ogórka, wirus nekrotycznej kędzierzawki tytoniu, grzyb z rodziny mączniakowatych *Sphaerotheca balsaminae*).

Wydział Biologii

Instytut Botaniki

Podsumowując osiągnięcie habilitacyjne dr Najberka można stwierdzić, że badane przez niego zagadnienie „Czynniki determinujące inwazyjność obcych roślin z rodzaju *Impatiens* oraz przykłady ich negatywnego oddziaływania na rośliny rodzime, uprawne i gospodarkę człowieka” zostało przeanalizowane dogłębnie i kompleksowo a Habilitant uzyskał bardzo interesujące wyniki. W osiągnięciu odpowiedział na szereg pytań badawczych związanych z inwazjami biologicznymi. Badania te, w mojej ocenie, stanowią znaczący wkład w rozwój nauk biologicznych. W artykule o charakterze metaanalizy, zamykającym jego osiągnięcie habilitacyjne, dr Najberek przedstawił wykaz gatunków patogenów przenoszonych przez najgroźniejsze gatunki obcych roślin i zwierząt w Europie. Jestem przekonany że praca ta będzie znajdowała się w obszarze zainteresowania wielu naukowców zajmujących się problematyką inwazji biologicznych (co zapewne przełoży się na liczne cytowania) gdyż dotyczy on nieco szerszego problemu, wykraczającego poza wskazany temat osiągnięcia. W zaprezentowanych pracach Habilitant przedstawił także ważne problemy i perspektywy dalszych badań dotyczących problematycznych gatunków obcych. Podkreślić także należy, że w jego pracach można dostrzec mnogość zastosowanych metod badawczych oraz interdyscyplinarne podejście do analizowanych problemów. Wyraźnie zaznacza się także, istotna dla tzw. pracowników samodzielnych, umiejętność planowania badań, stawianie i rozwiązywanie hipotez badawczych, umiejętność prowadzenia szeroko zakrojonej dyskusji i

wyciągania trafnych wniosków, przedstawiania wizji dalszych badań oraz umiejętność współpracy z naukowcami o zróżnicowanych specjalizacjach badawczych. Wszystko to powinno być przesłanką świadcząca o pozytywnym rozwoju dalszej pracy naukowej Habilitanta.

Ocena aktywności naukowej dr Kamila Najberka

Na całokształt dorobku naukowego Habilitanta składają się 24 publikacje naukowe (w tym 1 praca powstała jeszcze przed doktoratem) znajdujące się na liście *Journal Citation Reports* (JCR), oraz 9 prac (w tym 7 powstałych przed doktoratem) opublikowanych w czasopiśmie recenzowanych, ale nie znajdujących się na liście *JCR*. Nie jest to być może zbyt duża liczba prac jak na pracownika jednostki typowo naukowej, nie mającego obowiązku prowadzenia zajęć dydaktycznych, ale są to prace bardzo dobre jakościowo, opublikowane w znakomitych czasopiśmie o międzynarodowym zasięgu.

Sumaryczna wartość współczynnika wpływu wszystkich jego prac, zgodnie z rokiem opublikowania wynosi 66,577. Publikacje dr Najberka zacytowane były 168 razy – *Web Of Science*, a z wyłączeniem autocytowań 124 – *Web Of Science*. Wartość indeksu Hirscha z dnia 20 lutego 2023 r. wynosi 7 – *Web Of Science*.

Wydział Biologii

Instytut Botaniki

Dr Najberk brał też udział w krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych. Po doktoracie był On współautorem 4 prezentacji ustnych na konferencjach krajowych (przy czym w żadnej nie wystąpił jako pierwszy autor czyli tzw. prelegent) oraz przedstawił 6 plakatów na krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych (z czego 2 jako pierwszy autor).

Jak dotąd, dr Najberk był kierownikiem 2 projektów finansowanych ze źródeł zewnętrznych:

i) 2009-2012. Weryfikacja hipotezy uwolnienia od wrogów (enemy release hypothesis) na wybranych gatunkach roślin rodzimych i obcych we florze Polski. Numer projektu: N N304326036. Koszt projektu: 144 750 PLN. Źródło finansowania: Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego / Narodowe Centrum Nauki. Funkcja: kierownik oraz

ii) 2018-2019. Narodowe Centrum Nauki NCN konkurs Miniatura 2 (nr rejestracyjny: 2018/02/X/NZ9/00165; koszt działania: 43 256 PLN, lista rankingowa nr 1). Tytuł: Czy obniżona presja ze strony lokalnych wrogów może determinować nieoptymalne preferencje siedliskowe? Badanie czynników osłabiających inwazję *Impatiens balfourii* w Europie.

Ponadto, Habilitant był/jest wykonawcą w 7 projektach naukowych finansowanych ze źródeł zewnętrznych oraz 5 mniejszych projektach wewnętrznych finansowanych przez jednostkę macierzystą IOP PAN.

We wniosku nie dopatrzyłem się niestety żadnych informacji o nagrodach przyznanych Habilitantowi za dotychczasowe osiągnięcia naukowe. Natomiast w roku 2012 Dyrektor Małopolskiego Centrum Przedsiębiorczości przyznał mu (wtedy jeszcze jako doktorantowi) trzyletnie stypendium „Doctus – Małopolski fundusz stypendialny dla doktorantów, w kwocie 90 000 PLN. Stypendium przyznawano za osiągnięcia naukowe sprzyjające rozwojowi Województwa Małopolskiego.

Osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne oraz popularyzujące naukę

W związku z tym, że Habilitant nie miał obowiązków dydaktycznych, co oczywiście wynika z profilu Instytucji w której jest zatrudniony, niemal nie ma On osiągnięć dydaktycznych. Jedynym Jego osiągnięciem jest pełnienie funkcji promotora pomocniczego w przewodzie

doktorskim mgr Katarzyny Patejuk na Uniwersytecie Przyrodniczym we Wrocławiu (obronionym 7 czerwca 2021 r.).

W latach 2013-2017 Habilitant pięciokrotnie organizował Festiwal Nauki w Instytucie Ochrony Przyrody PAN w Krakowie, a tradycja prowadzenia Festiwali w IOP PAN rozpoczęła się z Jego inicjatywy.

Dr Najberek brał udział w popularyzowaniu wiedzy o gatunkach obcych w Polsce. Od 2008 roku jestem członkiem zespołu odpowiedzialnego za bazę danych „Gatunki Obce w Polsce” <https://www.iop.krakow.pl/ias/projekt/wspolpracownicy>, która dostępna jest dla wszystkich osób zainteresowanych inwazjami biologicznymi. Ponadto po doktoracie był współautorem jednego popularnonaukowego artykułu na temat wpływu gatunków obcych na naszą przyrodę (Najberek K., Solarz W. 2016. Gatunki obce. Przyczyny inwazyjnych zachowań i sposoby zwalczania. Kosmos, 65, 1, 81-91).

Wydział Biologii

Habilitant aktywnie współpracuje z sektorem gospodarczym, m.in. z firmą Mentor Consulting, w ramach której wykonywał projekty graficzne przejść dla zwierząt budowanych przy drogach i autostradach w Polsce. Dr Najberek wykonał również cztery ekspertyzy naukowe na zamówienie Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska.

Instytut Botaniki

Dr Najberek był recenzentem prac w pięciu czasopismach naukowych o międzynarodowym zasięgu (*Flora*, *Biological Invasions*, *Biodiversitas*, *Journal of Experimental Biology*, *Frontiers in Plant Science*) oraz pełnił rolę redaktora (guest editor) w specjalnym numerze międzynarodowego czasopisma *Plants* z wydawnictwa MDPI (IF czasopisma = 4.658, punkty MNiSW = 70), pt. „Effects of Invasive Alien Plant Species on Native Plant Diversity and Crop Yield” w 2022-2023 r.

Wniosek końcowy

Po zapoznaniu się z przesłaną mi dokumentacją i szczegółowej analizie osiągnięcia naukowego Habilitanta stwierdzam, że spełnia on wymogi stawiane kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego (art. 221 ust. 4 i 5 ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r. poz. 574)). W związku z powyższym, przedstawiam Radzie Naukowej Instytutu Biologii, Biotechnologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach pozytywną opinię w sprawie nadania dr Kamilowi Najberkowi stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne.

prof. dr hab. Marcin Nobis

Kraków, 27.02.2023 r.